

Кримінальний процес та криміналістика; судова експертиза;
оперативно-розшукова діяльність

УДК 343.9

Толпиго Денис Миколайович

прокурор

Одеська місцева прокуратура № 1;

юрист 1 класу, здобувач кафедри криміналістики

Національного університету «Одеська юридична академія»

Толпыго Денис Николаевич

прокурор

Одесская местная прокуратура № 1;

юрист 1 класса, соискатель кафедры криминалистики

Национального университета «Одесская юридическая академия»

Tolpygo Denys

Prosecutor

Odessa Local Prosecutor's Office № 1;

First Class Lawyer, PhD Student of Department of Criminalistics of the

National University "Odessa Law Academy"

**ІНСТИТУТ НЕГЛАСНИХ СЛІДЧИХ (РОЗШУКОВИХ) ДІЙ У
КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ: КОНЦЕПТУАЛЬНІ ЗАСАДИ
ІНСТИТУТ НЕГЛАСНЫХ СЛЕДСТВЕННЫХ (РОЗЫСКНЫХ)
ДЕЙСТВИЙ В КРИМИНАЛЬНОМ ПРОИЗВОДСТВЕ:
КОНЦЕПТУАЛЬНЫЕ ОСНОВЫ
INSTITUTE OF HIDDEN INVESTAGATIVE (SEARCH) ACTIONS IN
CRIMINAL PROCEEDINGS: CONCEPTUAL BASIS**

Анотація. У роботі обґрунтовані теоретичні положення з
удосконалення інституту негласних слідчих (розшукових) дій.

Запропоновано концептуальні підходи до вирішення проблем, які виникають у кримінальному процесі в напрямі забезпечення оптимальних шляхів використання у кримінальному процесуальному провадженні інформації, здобутої із використанням негласних сил і засобів. Здійснено аналіз змісту і сутності основних понять «негласні слідчі (розшукові) дії», «слідчі дії», «оперативно-розшукова діяльність» та їх співвідношення в межах зазначеного інституту. Досліджено наукові погляди щодо негласності, як характерної особливості НСРД; правової природи та основних ознак слідчих дій з метою належної диференціації як за слідчими, так і оперативно-розшуковими характеристиками. Розроблено пропозиції щодо процесуальної регламентації підготовки, проведення та використання результатів окремих негласних слідчих (розшукових) дій на прикладі обстеження публічно недоступних місць, житла чи іншого володіння особи. Запропоновано внесення змін до КПК України в частині доведення обґрунтованості перекваліфікації стороною обвинувачення (в особі прокурора), що забезпечує безумовне дотримання вимог щодо вмотивованості процесуальних рішень та застосування до всіх учасників кримінального провадження належної правової процедури. Узагальнено теоретичні та методологічні положення і висновки щодо розвитку інституту негласних слідчих дій в напрямі забезпечення як гарантії отримання належних доказів, так і надійного захисту прав і свобод людини. Проаналізовано наукові доробки з зазначених питань. Окреслено напрями подальших наукових досліджень.

Ключові слова: негласні слідчі (розшукові) дії, публічно недоступні місця, оперативно-розшукова діяльність, кваліфікація злочину.

Анотація. В работе обоснованы теоретические положения по усовершенствованию института негласных следственных действий. Предложены концептуальные подходы к решению проблем, возникающих в

уголовном процессе в направлении обеспечения оптимальных путей использования в уголовном процессуальном производстве информации, полученной с использованием негласных сил и средств. Осуществлен анализ содержания и сущности основных понятий «негласные следственные (розыскные) действия», «следственные действия», «оперативно-розыскная деятельность» и их соотношение в рамках этого института. Исследованы научные взгляды в отношении негласности, как характерной особенности НСРД; правовой природы и основных признаков следственных действий с целью надлежащей дифференциации как по следственным, так и оперативно-розыскным характеристикам. Разработаны предложения по процессуальной регламентации подготовки, проведения и использования результатов отдельных негласных следственных (розыскных) действий на примере обследования публично недоступных мест, жилища или иного владения лица. Предложено внесение изменений в УПК Украины в части необходимости обоснования переквалификации стороной обвинения (в лице прокурора), что обеспечивает безусловное соблюдение требований по мотивированности процессуальных решений и применению ко всем участникам уголовного судопроизводства надлежащей правовой процедуры. Обобщены теоретические и методологические положения и выводы по развитию института негласных следственных действий в направлении обеспечения как гарантии получения надлежащих доказательств, так и надежной защиты прав и свобод человека. Проанализированы научные труды по указанным вопросам. Определены направления дальнейших научных исследований.

Ключевые слова: *негласные следственные (розыскные) действия, публично недоступные места, оперативно-розыскная деятельность, квалификация преступления.*

Summary. *The theoretical positions on the improvement of institute of hidden investigative (search) actions were substantiated in this work. Conceptual approaches to solving problems that arise in the criminal process in the direction of providing the optimal ways of using in criminal proceedings the information obtained with the usfny of tacit forces and hidden means are offered. Analysis of content and essence of basic concepts of "hidden investigative (search) actions", "investigative actions", "operative-search activity" and their correlation within the limits of such institute are carried out. Scientific views on the confidentiality as a characteristic feature of the HISA were researched; legal nature and main features of investigative actions in order to properly differentiate both investigators and operational-search characteristics. Proposals were made on the procedural regulation of the preparation, conduction and usage of results of certain hidden investigative (search) actions on the example of inspecting publicly inaccessible places, home or any other possession of a person. It was proposed to introduce changes to the CPC of Ukraine in order to prove the justification of retraining by the prosecution party (by prosecutor), which ensures unconditional compliance with the requirements regarding the motivation of procedural decisions and application to all participants in the criminal proceedings of due legal procedure. Theoretical and methodological positions and conclusions about the development of the institute of hidden investigative actions in the direction of providing as a guarantee of obtaining appropriate evidence and reliable protection of human rights and freedoms were generalized. The scientific developments on the mentioned issues were analyzed. Directions of further scientific researches are outlined.*

Key words: *hidden investigative (search) actions, publicly inaccessible places, operative-search activity, qualification of a crime.*

Постановка проблеми. Сучасний етап розвитку української державності характеризується процесами трансформації та реформування усіх сфер суспільного життя, що зумовлює принципові зміни основ кримінального процесуального законодавства як одну із найбільш обговорюваних галузей права України. За таких умов особливої уваги набуває питання дотримання принципів і стандартів забезпечення й захисту прав і свобод людини.

Прийняття КПК України 2012 року сприяло вирішенню низки проблемних питань в напрямі встановлення порядку кримінального провадження на засадах пріоритетності прав і свобод людини; запровадження змагальної моделі кримінального судочинства (замість обмеженої інквізиторної моделі, якою оперував КПК 1960 року) і, як наслідок, зміни функцій та ролі суду при розгляді кримінальної справи. Водночас, багато аспектів кримінального процесу в оновленій системі ще потребують удосконалення та змін. Так, дискусійною залишається проблема впровадження інституту негласних слідчих (розшукових) дій на стадії досудового розслідування, у зв'язку з розширенням у його межах переліку слідчих дій.

Аналіз останніх досліджень. Теоретичним аспектам розуміння змісту інституту негласних слідчих (розшукових) дій (далі - НСРД) приділяли увагу такі науковці, як М.І. Бажанов [6], В.І. Галаган [1], В.А. Колесник [11], Є.Д. Лук'янчиков [8], М.А. Погорецький [3,10], В.П. Попович [5], Д.П. Письменний [1], Є.В. Соломатін [4], С.Р. Тагієв [9], Л.Д. Удалова [1], В.О. Шерудило [7] тощо.

Незважаючи на розробленість окресленої проблематики в контексті різноманітних авторських підходів у вагомих й актуальних напрацюваннях цих та інших учених, у науковому просторі і серед практичних працівників, у першу чергу правоохоронних органів, склалася нагальна необхідність наукового дослідження окремих видів НСРД, порядку та

методики їх проведення, фіксування відповідних результатів, що особливо актуалізується в умовах стрімких законодавчих змін.

Теоретичне та практичне вирішення цих питань обумовлює високий ступінь актуальності досліджень у цьому напрямі.

Метою статті є розробка концептуальних підходів до вирішення проблем, які виникають у кримінальному процесі в площині дослідження змісту інституту НСРД, аналізу сутності основних понять та їх співвідношення в межах цього інституту, процесуальної регламентації підготовки, проведення, фіксації та використання результатів окремих негласних слідчих (розшукових) дій на прикладі обстеження публічно недоступних місць, житла чи іншого володіння особи з метою пошуку шляхів подальшого удосконалення.

Виклад основного матеріалу. Інститут НСРД в оновленій системі кримінального процесу України започаткований в КПК України з метою забезпечення оптимальних шляхів використання у кримінальному процесуальному провадженні інформації, здобутої із використанням негласних сил і засобів.

Поява цього інституту у кримінальному процесі України неоднозначно сприймається вітчизняними науковцями та практиками [1]. Так, деякі науковці зазначають, що КПК України вперше в історії вітчизняної юриспруденції надав процесуальний статус спеціальним негласним заходам, спрямованим на пошук та фіксацію даних про підготовку та вчинення злочинів та осіб, які їх вчинили, визначаючи останні як негласні слідчі (розшукові) дії [2, с. 44]. І це цілком закономірно, адже цей інститут, з одного боку, не вписується в багатолітню правову ідеологію вітчизняного кримінально-процесуального права, оскільки по суті об'єднує оперативно-розшукову діяльність (далі - ОРД) і кримінальний процес в одне провадження, що було предметом багатолітньої критики процесуалістів [3, с. 62–83], а, з іншого, – за

результатами аналізу норм КПК України і прогнозів щодо реалізації на практиці стає зрозумілим, що він потребує більш докладного правового врегулювання на міжвідомчому та відомчому рівнях.

На думку С.В. Соломатіна, проблема розширення переліку слідчих дій за КПК України 2012 року потребує глибоких наукових досліджень, насамперед з метою визначення їх правової природи та основних ознак з метою належної диференціації як за слідчими, так і оперативно-розшуковими характеристиками [4]. В.П. Попович наголошує, що змішування оперативно-розшукової діяльності та кримінального провадження може призвести до негативних наслідків, оскільки створює передумови для одержання органом досудового розслідування в конспіративних умовах, коли перевірити законність їх одержання фактично неможливо [5, с. 331-335].

Незважаючи на достатньо активну увагу з боку науковців щодо застосування поняття «негласні слідчі (розшукові) дій», не можна стверджувати, що на даний момент в доктрині кримінального процесу було досягнуто певного компромісу навіть щодо сутності даного поняття.

Частина науковців ототожнюють процесуальні дії зі слідчими (розшуковими) діями. Так, наприклад, М.І. Бажанов відносить до слідчих дій ті, які проводяться в кримінальному провадженні для збирання та закріплення доказів, але до запропонованого переліку включає притягнення особи як обвинуваченого, обрання запобіжного заходу, визнання особи потерпілими, цивільним позивачем, притягнення особи як цивільного відповідача тощо [6, с. 202-203].

Ми розділяємо точку зору В.О. Шерудило, відповідно до якої зазначені дії належать до процесуальних, але мета їхнього застосування відрізняється від мети слідчих дій [7, с. 26]. Дійсно, позиція науковця щодо штучного розширення переліку слідчих (розшукових) дій іншими процесуальними діями в першу чергу суперечить позиції законодавця,

який у ст. 233 КПК України чітко вказує, що метою проведення слідчих (розшукових) діє є збирання доказів або перевірка вже отриманих доказів. Тому, в будь-якому випадку, процес визнання особи підозрюваним або обвинуваченим не може вважатися слідчою (розшуковою) дією відповідно до положень чинного КПК України.

Більше того, далеко не завжди можливість отримання доказової інформації дозволяє стверджувати про проведення слідчих (розшукових) дій. Так, наприклад, Глава 15 КПК України регулює підстави, мету та порядок проведення такого заходу забезпечення кримінального провадження, як тимчасовий доступ до речей і документів. Очевидно, що за результатами успішного проведення тимчасового доступу до речей і документів також можуть бути отримані певні відомості у формі речей і документів, які в подальшому будуть використані як докази. При цьому, тимчасовий доступ розміщений у Розділі II КПК України «Заходи забезпечення кримінального провадження», Тому він не може вважатися різновидом слідчої (розшукової) дії у тому її аспекті, який передбачений статтею 223 КПК України. Таку подібність можна встановити і в інших положеннях чинного кримінального процесуального законодавства. Наприклад, відповідно до ч. 2 ст. 93 КПК України, сторона обвинувачення здійснює збирання доказів шляхом проведення слідчих (розшукових) дій та негласних слідчих (розшукових) дій, витребування та отримання від органів державної влади, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ та організацій, службових та фізичних осіб речей, документів, відомостей, висновків експертів, висновків ревізій та актів перевірок, проведення інших процесуальних дій, передбачених КПК України. Отже, КПК України встановлює значно більший обсяг процесуальних можливостей щодо збирання доказів у кримінальному провадженні, ніж той, який передбачений Главою 20 КПК України «Слідчі (розшукові) дії».

Отже, з огляду на процесуальний аспект всієї кримінальної процесуальної діяльності (у тому числі і щодо збирання доказів), можна стверджувати, що процесуальні дії є поняттям ширшим і включає в себе і слідчі (розшукові) дії.

Поряд з цим, відповідні позиції науковців підштовхують до порівняння інших досить подібних за своєю суттю понять: негласні слідчі (розшукові) дії та оперативно-розшукова діяльність.

Як зазначають Є.Д. Лук'янчикова та Б.Є. Лук'янчикова, за характером і пізнавальними можливостями НСРД наближаються до відповідних оперативно-розшукових заходів, що передбачені Законом України «Про оперативно-розшукову діяльність», провадження яких покладається на визначені цим законом оперативні підрозділи [8, с. 149].

Після набрання чинності новим КПК України ситуація щодо розмежування даних понять значно ускладнилась. Як слушно зазначає С.Р. Тагієв, відмінностей між ОРД та НСРД може бути декілька: різні суб'єкти, підстави проведення [9, с. 119]. При цьому, М.А. Погорецький взагалі вважає, що з 2012 року фактично було ліквідовано інститут оперативно-розшукового супроводження кримінального судочинства [10]. Однак інші науковці вважають таку позицію занадто радикальною, вказуючи, що певні зміни у правовій та процесуальній регламентації все ж відбулись [9, с. 119].

С.Р. Тагієв вважає, що розмежування повноважень оперативних підрозділів та слідчих сьогодні дає нормативно-правові підстави й реальну можливість здійснювати ефективну протидію злочинності силами й засобами як оперативно-розшукової діяльності, так і кримінального провадження. Слідчий, безсумнівно, є ключовою фігурою у кримінальному процесі, проте наділення його оперативно-розшуковими (за своєю суттю) засобами й методами встановлення доказів у кримінальному провадженні, може негативно позначитись як на кримінальному судочинстві України в

цілому, так і на якості та своєчасності розслідування окремого кримінального провадження тощо.

Дійсно, можна погодитися з науковцем щодо можливих ускладнень, які пов'язані із виділенням слідчого в якості одного із суб'єктів проведення НСРД, особливо з урахуванням того, що за своєю суттю НСРД досить подібні до ОРД, які вимагають специфічних вмінь та навичок. Поряд з цим вважаємо, що на даний момент формулювання КПК України в частині виділення суб'єктів, уповноважених на проведення НСРД, таким, що найбільше відповідає власне суті кримінального процесуального законодавства.

На нашу думку, законодавець, розуміючи роль оперативних підрозділів при проведенні НСРД серед суб'єктів, які можуть проводити такі процесуальні дії, в ч. 6 ст. 246 КПК України не зазначив прокурора. Таким чином підкреслюється необхідність обмеження кола суб'єктів проведення НСРД та звуження його до слідчого та оперативних працівників. Ієрархічність серед суб'єктів проведення НСРД визначена в зазначені нормі КПК України, являється цілком логічним висновком із загальної ієрархічності всіх уповноважених суб'єктів кримінального процесу. Проте, виділення в ст. 246 КПК України слідчого, як головного суб'єкта проведення НСРД, не відповідає дійсності, адже законодавець ніяким чином не вказує на «головного» або «другорядного» учасника кримінального провадження, а лише підкреслює роль суб'єктів кримінального переслідування, яка закріплена в інших положеннях КПК України.

Таким чином можна зробити висновок, що не зважаючи на певну нелогічність формулювання ч. 6 ст. 256 КПК України, така редакція являється єдиною можливою, оскільки будь-які відмінні формулювання фактично будуть суперечити іншим приписам КПК України.

До особливостей НСРД, які дають можливість розкриття сутності цього поняття, необхідно віднести негласність. Негласність слідчих (розшукових) дій означає особливий порядок їх підготовки, проведення та зберігання і використання отриманих результатів у режимі прихованості до певного часу від інших осіб, які не причетні до їх проведення. До того ж, утаємниченими такі відомості мають бути тільки не лише від осіб, стосовно яких проводяться ці негласні дії, а й від будь-яких інших осіб, зокрема й працівників органів досудового розслідування, оперативних підрозділів, посадових осіб правоохоронних органів та від інших органів, пересічних громадян тощо, які не задіяні в підготовці й проведенні конкретних НСРД, навіть якщо вони беруть участь в інших заходах із здійснення досудового розслідування у конкретному кримінальному провадженні. Саме негласність виступає тим чинником, який істотно впливає на визначення видів негласних слідчих (розшукових) дій, отримання відповідних дозволів та встановлення порядку їх проведення, визначення основних виконавців і кола учасників, обрання способу фіксування перебігу й результатів проведення. Особливі процесуальні вимоги впливають і на розроблення специфічних тактичних прийомів і тактико-криміналістичних рекомендацій з проведення НСРД та використання їх результатів в доказуванні [11, с. 129-130].

На думку С.Р. Тагієва, негласність являє собою статичний стан певної системи (інформації, діяльності і т.п.), приховуваної від зацікавлених осіб. У свою чергу, забезпечення негласності (динамічна складова) являє собою діяльність уповноважених на те суб'єктів та учасників кримінального процесу та оперативно-розшукової діяльності, спрямовану на приховування від певної групи осіб інформації, здатної завдати шкоди інтересам розкриття, розслідування злочину [9, с. 119]. Таким чином науковець робить висновок, що негласність не являється винятковою категорією оперативно-розшукової діяльності, природа

негласності єдина у різних напрямків правоохоронної діяльності (у т.ч. у кримінальному провадженні при проведенні негласних слідчих (розшукових) дій), відрізняються лише засоби і методи її забезпечення [9, с. 119].

Отже, ключовою особливістю НСРД являється їх таємність та неможливість розголошення відповідних відомостей щодо їх проведення, крім випадків, передбачених КПК України. Це тягне за собою низку процесуальних особливостей підготовки, проведення, фіксації та використання результатів НСРД у кримінальному провадженні.

До найменш досліджених на доктринальному рівні НСРД, передбачених ст. 267 КПК України, відноситься такий їх різновид, як обстеження публічно недоступних місць, житла чи іншого володіння особи. Зазначене зумовлюється складністю та характером таких дій, вимогами досить специфічних знань, вмінь та навичок, а також необхідністю залучення значної кількості працівників оперативних і оперативно-технічних підрозділів, які будуть виконувати різні за специфікою та обсягом завдання під час їх проведення.

Відповідно до Інструкції про організацію проведення негласних слідчих (розшукових) дій та використання їх результатів у кримінальному провадженні, обстеження публічно недоступних місць, житла чи іншого володіння особи полягає в таємному проникненні слідчого чи уповноваженої особи без відома власника чи володільця, приховано, під псевдонімом або із застосуванням технічних засобів у приміщення та інше володіння для встановлення технічних засобів аудіо-, відеоконтролю особи або безпосередньо з метою виявлення і фіксації слідів злочину, проведення огляду, виявлення документів, речей, що мають значення для досудового розслідування, виготовлення копій чи їх зразків, виявлення осіб, які розшукуються, або з іншою метою для досягнення цілей кримінального

провадження. При цьому ні зазначена Інструкція, ні КПК України не вказують на жодні особливості, роль та значення даної дії в системі НСРД.

Обстеження публічно недоступних місць, житла чи іншого володіння особи, як правило, проводиться у комплексі з іншим видом НСРД – аудіо-, відеоконтроль особи. І хоча саме по собі проникнення до житла чи іншого володіння особи не може вважатися втручанням у приватне спілкування, таке проникнення гарантує можливість виконання інших НСРД, пов'язаних саме втручанням у приватне спілкування. Можливо, саме тому законодавець розмістив ст. 267 КПК України найближче до Параграфу 2 Глави 21 КПК України - тим самим підкреслюючи комплексний характер обстеження публічно недоступних місць, житла чи іншого володіння особи.

В залежності від тяжкості злочину, під час якого можуть бути проведені НСРД, відповідно до ч. 2 ст. 246 КПК України, такі дії класифікуються як: НСРД, які проводяться виключно щодо тяжких та особливо тяжких злочинів; НСРД, що проводяться в кримінальних провадженнях щодо злочинів будь-якої тяжкості.

Така позиція законодавця має досить логічне обґрунтування, адже обстеження публічно недоступних місць, житла чи іншого володіння особи досить суттєво обмежує право особи на недоторканість житла чи іншого володіння особи, більше того, проводиться негласно, а тому особа фактично не може захистити свої права на момент проведення відповідної НСРД. Тому законодавець встановив в якості додаткової умови для проведення обстеження публічно недоступних місць, житла чи іншого володіння особи - тяжкість злочину.

Водночас, саме ця умова може стати підставою для зловживань повноваженнями слідчим або прокурором. Так, в практичній діяльності зустрічаються випадки неодноразової перекваліфікації кримінального правопорушення саме задля досягнення мети – отримання доказів за

результатами проведення обстеження публічно недоступних місць, житла чи іншого володіння особи. Прямими приписами КПК України не врегульований порядок перекваліфікації кримінального правопорушення та не визначені критерії допустимості доказів у цьому випадку. Проте, в кримінальному процесі продовжують діяти засади кримінального провадження, які фактично впливають на всі кримінальні процесуальні правовідносини: принцип публічності (ст. 25 КПК України), застосування до всіх учасників кримінального провадження належної правової процедури (ст. 2 КПК України) тощо.

З метою уникнення зловживань повноваженнями слідчого або прокурора при визначенні тяжкості злочину, що може потягнути за собою суттєве обмеження прав, свобод та законних інтересів учасників кримінального провадження, доцільно внести зміни до ч. 3 ст. 87 КПК України (Недопустимість доказів, отриманих внаслідок істотного порушення прав та свобод людини) в частині доповнення її наступним пунктом: «внаслідок проведення негласних слідчих (розшукових) дій, які можуть бути проведені тільки у провадженнях відносно тяжких та особливо тяжких злочинів, у випадку необґрунтованої перекваліфікації кримінального правопорушення зі злочину невеликої та середньої тяжкості на тяжкий чи особливо тяжкий злочин. Обґрунтованість такої перекваліфікації прокурор зобов'язаний довести в суді під час судового провадження».

Зазначена редакція регламентує, що перекваліфікація може мати місце у кримінальних провадженнях, і в такому випадку докази, отримані під час проведення НСРД, все одно будуть допустимими. При цьому ми вважаємо, що тягар доведення обґрунтованості перекваліфікації має покладатися саме на сторону обвинувачення (в особі прокурора), адже лише сторона обвинувачення може надати всі необхідні докази, які будуть вказувати на доцільність зміни кваліфікації злочину. Разом із тим

забезпечується безумовне дотримання вимог щодо обґрунтованості та вмотивованості процесуальних рішень (ст. 110 КПК України), застосування до всіх учасників кримінального провадження належної правової процедури та принципу публічності.

Висновки та перспективи подальших досліджень. Інститут негласних слідчих дій наразі є одним із найменш усталених інститутів у сучасній кримінально-процесуальній науці та практиці через недоліки законодавства, невідповідність певним параметрам юридичної визначеності і принципу пропорційності, у зв'язку з чим потребує подальшого реформування.

Особливості предмету і методів кожного виду НСРД зумовлюють необхідність ґрунтовної процесуальної регламентації підготовки, проведення, фіксації та використання їх результатів у кримінальному провадженні з метою забезпечення як гарантії отримання належних доказів, так і надійного захисту прав і свобод людини.

Детальне дослідження класифікації обстеження публічно недоступних місць, житла чи іншого володіння особи в системі НСРД, їх правової регламентації та процесуальної форми провадження, визначення ролі у сфері захисту прав і свобод людини в контексті реалізації визнаних в практиці ЄСПЛ принципів та стандартів може стати предметом подальших наукових розвідок.

Література

1. Становлення системи негласного розслідування у кримінально-процесуальному законодавстві України : матеріали круглого столу (Київ, КНУВС, 7 жовт. 2011 р.). К. : ФОП Ліпкан О. С. 168 с.
2. Особливості прокурорського нагляду за додержанням законів під час проведення досудового розслідування у формі процесуального

- керівництва досудовим розслідуванням: збірник лекцій. К.: Національна академія прокуратури, 2013. 111 с.
3. Погорецький М. А. Функціональне призначення оперативно-розшукової діяльності у кримінальному процесі : монографія. Х. : Арсіс ЛТД, 2007. 576 с.
  4. Соломатін В.Є. Ознаки слідчих дій та оперативно-розшукових заходів за новим Кримінальний процесуальним кодексом України. URL: <https://kia.court.gov.ua/sud2690/1j/4q/67178/> (дата звернення: 30.03.2019)
  5. Попович В.П. Окремі проблеми правового статусу негласних слідчих (розшукових) дій у новому Кримінальному процесуальному кодексі України. Кримінальний процесуальний кодекс України 2012р.: кримінально-правові та процесуальні аспекти : тези доповідей та повідомлень учасників Міжнародної науково-практичної конференції (Львів, 19-20 вересня 2013 р.). Львів: ЛДУВС, 2013. 432 с.
  6. Советский уголовный процесс. Киев, 1983. 440 с.
  7. Шерудило В.О. Процесуальний порядок проведення негласних слідчих (розшукових) дій, пов'язаних із втручанням у приватне спілкування: дис. ... канд. юр. наук: 12.00.09 / Національна академія внутрішніх справ. Київ, 2018. 264 с.
  8. Лук'янчиков Є.Д., Лук'янчиков Б.Є. Негласні слідчі (розшукові) дії: проблеми підготовки та проведення. Юридичний часопис Національної академії внутрішніх справ. 2013. № 1. С. 147-152.
  9. Тагієв С.Р. Поняття та зміст негласних слідчих (розшукових) дій. Науковий вісник Херсонського державного університету. 2015. Вип. 1. С. 117-121.
  10. Погорецький М.А. Негласні слідчі (розшукові) дії: проблеми провадження та використання результатів у доказуванні. Юридичний

часопис Національної академії внутрішніх справ. 2013. № 1. С. 270-276.

11. Колесник В.А. Суб'єкти здійснення та класифікація негласних слідчих (розшукових) дій. Юридичний часопис Національної академії внутрішніх справ. 2013. № 1. С. 129-134.

References

1. Stanovlennya sistemi neglasnogo rozsliduvannya u kriminalno-protsesualnomu zakonodavstvi Ukrayini : materialy kruglogo stolu (Kyiv, KNUVS, 7 zhovt. 2011 r.). K. : FOP Lipkan O. S. 168 s.
2. Osoblivosti prokurorskogo naglyadu za doderzhanniam zakoniv pid chas provedennya dosudovogo rozsliduvannya u formI protsesualnogo kerivnitstva dosudovim rozsliduvanniam: zbirnik lektsiy. K.: Naionalna akademiya prokuroaturi, 2013. 111 s.
3. Pogoretskiy M. A. Funktsionalne pryznachennya operativno-rozshukovoyi diyalnosti u kriminalnomu protsesi : monografiya. H. : Arsis LTD, 2007. 576 s.
4. Solomatin V.E. Oznaki slidchih diy ta operativno-rozshukovih zahodiv za novim Kriminalniy protsesualnim kodeksom Ukrayini. URL: <https://kia.court.gov.ua/sud2690/1j/4q/67178/> (data zvernennya: 30.03.2019)
5. Popovich V.P. Okremi problemi pravovogo statusu neglasnih slidchih (rozshukovih) diy u novomu Kriminalnomu protsesualnomu kodeksi Ukrayini. Kriminalniy protsesualniy kodeks Ukrayini 2012r.: kriminalno-pravovi ta protsesualni aspekti : tezi dopovidey ta povidomlen uchasnikiv Mizhnarodnoyi naukovo-praktichnoyi konferentsiyi (Lviv, 19-20 veresnya 2013 r.). Lviv: LDUVS, 2013. 432 s.
6. Sovetskiy ugolovniy protsess. Kiev, 1983. 440 s.

7. Sherudilo V.O. Protsesualniy poryadok provedennya neglasnih slidchih (rozshukovih) dIy, pov'yazanih iz vtruchannyam u privatne spilkuvannya: dis. ... kand. yur. nauk: 12.00.09 / Natsionalna akademiya vnutrishnih sprav. Kyiv, 2018. 264 s.
8. Luk'yanchikov E.D., Luk'yanchikov B.E. Neglasni slidchi (rozshukovi) diyi: problemi pidgotovki ta provedennya. Yuridichniy chasopis Natsionalnoyi akademiyi vnutrishnih sprav. 2013. # 1. S. 147-152.
9. Tagiev S.R. Ponyattya ta zmist neglasnih slidchih (rozshukovih) diy. Naukoviy visnik Hersonskogo derzhavnogo universitetu. 2015. Vip. 1. S. 117-121.
10. Pogoretskiy M.A. Neglasni slidchi (rozshukovi) diyi: problemi provadzhennya ta vikoristannya rezultativ u dokazuvanni. Yuridichniy chasopis Natsionalnoyi akademiyi vnutrishnih sprav. 2013. # 1. S. 270-276.
11. Kolesnik V.A. Sub'ekti zdiysnennya ta klasifikatsiya neglasnih slidchih (rozshukovih) diy. Yuridichniy chasopis Natsionalnoyi akademiyi vnutrishnih sprav. 2013. # 1. S. 129-134.